

get klarere og meget naturligere end at benytte Udtrykket Hartorn.

Jagttegnene og hele Kapitlet derom har jeg for mit Vedkommende ikke noget imod. jeg skal ikke rejse nogen Anse derimod. Det forekommer mig, at denne Bestemmelse navnlig er et stort Gode for de mindre Ejendomsbesiddere og de mindre Jordbrugere, som ikke have Naad til at bekoste, og hvis Jagt selvfølgelig ikke kan bære at bekoste Jagtbetjente, der skulde tilse deres Jagt, hvilket maa finde Sted paa store Besiddelser og store Ejendomme. Den mindre Jordbruger kan ikke saaledes holde Jagtbetjente, og selv har han ikke Tid til at løbe ud og pasje paa, hver Gang der høres et Skud, og det er meget let for Folk at undslippe fra hans Terræn, fordi det er mindre. Dertil kommer endvidere, hvad jeg nok tør sige rent ud, at der er mange mindre Gaardbrugere, Bønder, som vi sige paa Landet, der er meget fede af alle dem, der rende over deres Jord og holde Jagt, men som senere sig ved at forbyde deres Naboer og Naboers Sømmen at gaa over deres Jord. De vilde vist være særdeles glade, hvis det blev forhindret ved et Raabud om Jagttegn. Jeg tror, at det vilde bidrage i højeste Grad til at frede om Jagten og tillige til at fremme Markfreden, om denne Bestemmelse indsættes, thi der er mange, der nu rende omkring med Hunde, som jage baade Faar og Rør, og som naar der fordras Jagttegn, ville kunne holdes inden for deres egen Grænser. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om man vilde gaa ind paa Bestemmelsen om Jagttegn, men jeg kan ikke ganske være tilfreds med § 33, der giver alle Medlemmerne af Kommunalbestyrelserne Ret til at gaa omkring og paagribe enhver, der gaar paa Jagt. Det er meget vanskeligt at lende alle de Herrer Medlemmer af Kommunalbestyrelserne. Det forekommer mig tilstrækkeligt, om samtlige Stats- og kommunale Politifunktionærer fik denne Ret og ikke ethvert Sogneraadsmedlem. Det kunde nok være noget generende, naar man hele Dagen igennem skulde antastes af disse Herrer Sogneraadsmedlemmer, af hvilke den ene gaar den ene, den anden den anden Vej.

At det er overladt vedkommende at vælge mellem privat Forsøgning og offentlig Politisag, at der altsaa gives Ret til, at saa Sagen ført som offentlig Politisag, finder jeg en ganske fortrinlig Foranstaltning; men jeg mener, det er ligesaa vigtigt at beholde Bestemmelsen om privat Forsøgning. Jeg har hørt Folk udtale: Lad os saa hellere faa det altsammen paabudt som offentlig Politisag. Nej, det har sin store Betydning

i mange Tilfælde, at det kan ske ad privat Vej, f. Eks. naar man vil have en lidt hurtigere Retsforsøgning. Jeg vil derfor foreslaa, at Retten dertil netop bevares.

Der er, som sagt, adskillige Anker, jeg har at fremføre. Det forekommer mig, at skulle vi have en ny Jagtlovgivning, bør den undersøges og forhandles i et Udvalg, og jeg haaber da, at dette vil tage Hensyn til nogle af mine Anker. I det store og hele vil jeg ogsaa, ligesom andre ærede Medlemmer, varmt anbefale Lovforslaget og haabe, at det høje Ting gør sit til, at vi kunne faa en ny og bedre Jagtlov. Det trænge vi højligen til.

Naben: Det foreliggende Lovforslag tiltaler mig i det store og hele, om jeg end ikke er fuldstændig tilfreds og enig i alle Enkeltheder. Jeg føler mig tiltalt af, at Lovforslaget samler de enkelte Bestemmelser, som nu gælde om Jagt og Fredning, eller i alt Fald da de allerfleste af dem. Jeg finder det rigtigt, at Fredningen stærkes, og at Bøderne forhøjes. Jeg ser ogsaa et Fremskridt i, at alle Overtrædelser af Loven, baade med Hensyn til ulovlig Jagt og Fredning, hvis det forlanges, kunne blive undergivet offentlig Raatale. Lovforslaget holder sig jo i øvrigt i de fleste Ting til det bestaaende, men noget væsentlig nyt er der dog kommet ind i det, og det er navnlig Bestemmelserne med Hensyn til Udstedelsen af Jagttegn. Jeg finder ogsaa Tanken i dette Forslag rigtig; skulle vi drage Omsorg for at faa en ordentlig Wildtstand her i Landet og frede og værne om den paa bedste Maade, hvad jeg meget ønsker og gerne vil være med til, saa er det nødvendigt, at vi søge at stærke Kontrollen med Jagtens Udøvelse og ligesaa at indskrænke Søgerens Antal. Jeg er dog, som sagt ikke fuldt ud enig i alt, hvad der foreslaas i nærværende Jagtlovsforslag, og heller ikke i de Bestemmelser, der angaa Jagtfortene, derom skal jeg senere tillade mig at tale. Først vil jeg udtale mig om Kapitel II., om Fredning og Forbud. Lovforslaget foreslaar jo at frede Haren 10 Dage længere, idet Harejagten først skal begynde den 1ste Oktober i Stedet for nu den 20de September. Det tror jeg er rigtigt. Der nedskydes for Tiden et meget stort Antal Harer i de nævnte 10 Dage, og mange af dem komme ikke til nogen rigtig Nytte. Der indtræffer meget ofte varme Dage sidst i September, som gøre det temmelig umuligt at forsende Wildtet. Man har jo gentagne Gange haft Eksempler paa, at store Mængder af Wildt, som er stude i den første Jagttid oppe i Jylland, ere ankomne her til København i aldeles fordærvet